

STELIAN TĂNASE

MARELE INCENDIATOR

Cronica unui fapt divers

Roman

CORINT
BOOKS
—2019—

CAPITOLUL 1

Să mă prezint mai întâi. Sunt fără căpătâi, un biet cronicar. Un flecar dintr-o mahala de belea zisă Antim. Sunt un biet anonim, un bețiv costeliv, o șarlă, un subversiv, o cotalră. Sunt orbul din poveste care păzește ferestre. Un rătăcit prin labirint, un text fără print. Aștern verset cu verset în mare secret. N-am habar dacă am har. Numai dracu' știe, că el ia simbria!... Spun o pacoste de poveste. M-am luat de scris din plictis după un pact cu dracul. Ce elegant purta fracul! Priza tutun din besac-tea. Scheuna ca o cățea și se trăgea de bretea.

Ca-ntr-o scamatorie, zurlie, mă întorc cu spatele. Când nu-mi văd aproapele zic – Doamne Atotputernic, ajută un netrebnic! Oricât ar dura, pururea Îți Voi fi devotat, preaplecat și supus. Nu sunt Isus, nici geniu, nici sfânt – doar un boț de pământ. Vin cu o rugăciune – aprinde în mine un tăciune! Pogoară-Ți harul Tău în sufletul meu pustiu, să pot să scriu această cronică anacronică și umilă. Ai milă! Iartă-mă! De cad în Iad, înalță-mă de subsuori la Tine în zori. Fii bun cu mine! 'S un păcătos, un necuviincios, un proclat. Un anarhist, un anahoret, un trist. Sunt un ratat, un înstrăinat. Vorbesc mereu cu păcat. Trece-mă prin Vamă! Sfinte Duh, coboară-Te din văzduh! Așterne-Ți cuvintele-n șir ca pietrele din cimitir.

Hai sictir! îmi strigă dracu' de sub coviltir. „Mucea, uite crucea! strig înfricoșat. Arătareo, beleao, puți a căcat! Trăiești în duhoare cât e ziua de mare!” Scoate limba la mine și se preface în câine. „Piei drace, nu te preface!” Scade cât un ibric, behăie zgomotos, atârnat cu capul în jos. Face tumbe și începe să umble... Se lasă frig. Îi strig urât: „Hai, zât!” Dispare în ninsoare cât e ziua de mare.

Când cade seara, răsucesc țigara și trag un fum. Hmmm, ce parfum! Deschid o sticlă cu vin și Ție mă închin. Fac focul în vatră, mă feresc de scânteii și-l ascult pe Grivei cum latră prin curte. Dau radio pe ultrascurte. Monte Carlo – Fra Diavolo, *opera comique*. BBC Music, cor aulic! anunță un crainic peltic. Radio Swiss Classic, Clara Haskill – contra-dans și cadrul, Wolfgang Amadeus Mozart cu orchestra din Stuttgart. Sunt criță. Iau o linguriță cu miere de-albine și mi-e ceva mai bine. Bez, ilustrez ca un caligraf un paragraf. Scriu, doamna mea, o cronică mai rea decât ciurma bubonică. Mi se face și frică. Am de ce – timpul trece prea repede. E ca o lespede, o închipuire când deschide aripa a nemurire! Am să înnebunesc dacă nu isprăvesc. Când îmi dă de veste, clipa deja nu mai este...

Într-o zi, când nu voi mai fi, cine va mărturisi!? Cine va zugrăvi aceste grozăvii? Cine va povesti despre Zoe&Vivi!? Voi ști dacă a fost în zadar când eu, biet cronicar, voi fi luat de dricar. Vom auzi goarna și va cădea iarna. Bez, o să dezertez! Să ies din lume? Pe unde anume!? Prin poligonul de tir de lângă cimitir? Să urc la cer într-un șifonier încărcat de vise cu ușile deschise? Înfășat în cearșafuri, s-aud ofuri și ahuri? Într-un vas cu zbaturi voi pluti încet, în mare secret, eu, un venetic, un limbric, un nimic prin aceste vremuri funeste. Să vă zic o poveste? Bre, cobor în tenebre cu un tren chefero de altădată care n-a întârziat niciodată. Pe tăcute, rogu-te, hai la poartă-n Rai și

dă-mă-n primire. Asta da, știre! Să faci haltă pe lumea cealaltă! Ți se cuvine o plecăciune. Îți fac o-nchinăciune îndată. Istoria nu e datată, doar paginată.

Sunt un cronicar mărunț, tipicar la amănunt, un flecar ros de tebece. Sunt rece din cap în călcâie și acoperit de râie. „Bate-mă-n cuie!” Apare dracu și zice lumesc: Hai, că mă grăbesc. Ce poștești!? „Să mă îngerești!” zic din geam. Oh, miroseam a tot ce poștești – a mizerii lumești, a mere coapte, a șoapte de alcov. Luna era mov în spuza de stele ca niște belele. „Să-mi citești ca la hram despre când nu existam!” Vremuri soioase! Timpul se încurcase ca mațele, căinii îmi rupeau oasele. „Te miri, drace!?” Nu! „Hai să facem pace!” zic. Îngerul rahitic, ghemuit în ibric, tace chitic...

Scriu o cronică a faptului divers! Nimic nu este mai pervers în univers! Balul să înceapă, javră, otreapă! Verde de mohor, leleo și-am să mor! De acum să te ții numai de sindrofii. Pentru Zoe&Vivi – ofrandă! Miros de lavandă, de cărbuni d-ăia buni, a lemn ars și jar. În calendar nu mai sunt file, trăim fără nopți și zile. Când va cădea lumina, nimeni nu se va închina. Lumea se va termina. Te va lăsa norocul, arză-l-ar focul! Va veni dri-cul odată cu-ntunericul! Va duce pe cruce nemernicul tăvălit în căcat, ratat fără nimb. Dă-mi în schimb Înaltul! Lasă-mi o fărârmă, cât o râmă, de har!, mie, un tâlhar, un înstrăinat, un necăinat. Când cerul s-o desface, mă dau ție Drace fără simbrie!

Vivi găsește cheia, o ascunde în buzunar. Trage ușa în urma lui. Verifică dacă a umplut canistra cu benzină. Pipăie bricheta, încearcă dacă se aprinde. Verifică șomoilogul de cârpe și-l așază în teșcherea. Țactactac Leica. Îi trebuie aparatul să ia fotografiile după ce-ncheie treaba. Trage imagini ca amintire. Scoate bicicleta din magazia de vechituri. O împinge afară dintre stivele de

lemne și rafturile cu sticle. O reazemă de gard. Se duce în fundul curții să-l omagieze pe Zgaibă – putrezește acolo în pământ. Îngenunchează, netezește locul cu palmele, smulge o buruiană. Îi rostește numele în șoaptă. Ține palma lipită de pământ, simte o căldură, o inimă ticăind, o răsuflare. Zăbovește un minut. Îi șoptește câteva vorbe neauzite. E ceva numai între ei doi. Vivi știe ce are de făcut. Se gândește de mult la asta. Totul – pentru amintirea lui Zgaibă. Se ridică. Traversează curtea. Apucă scurt cadrul bicicletei, învârte pedala. Țârâie soneria cu un gest reflex, e un fel de salut vesel. Sunetul îi zgârie timpanul. Așteaptă să vadă dacă se aprind lumini la ferestre. Deschide poarta de fier, e grea, scârțâie, ar trebui unsă.

Îi e teamă să nu trezească mahalaua. Se strecoară silențios în stradă cu moartea în suflet. Nu mai are cuvinte, e ca un mecanism de ceasornic. Defilează de-a lungul caselor – lătrat de un câine, o pisică trece pe streășină, undeva un televizor aprins. Alături o ceartă-n familie. Un croncănit, o râșniță de cafea și un patefon. Nu întâlnește pe nimeni. Răsuflă ușurat, strada pustie. Atinge vag o roată, îi ascultă fâșâitul pe trotuarul acoperit de frunze. Duce bicicleta de ghidon până dă în bulevard. Are psihologia unui infractor. Se ferește de zgomote, de umbre, de lumina chioară. E cu gândurile duse. Are pasul ferm, știe ce are de făcut. Ajunge la zebra în apropierea unei vitrine cu neoane verzi. Citește graffiti, le fotografiază, țacțacțac, ascunde Leica înapoi în teșcherea. Alunecă prin vremea rece. Începea să ningă. Reazemă bicicleta de bordură, încalecă, apasă pedala. O boare. Se împacă bine cu frigul. Fulguia. Se vedea zăpada căzând cu încetinitorul, prin lumina împrăștiată de un felinar. Trotuarele pustii. Trece un autobuz hârbuit. Nu oprește în stații, nu așteaptă nimeni. Pustiu. Un tramvai cu ferestrele gălbejite se retrace la depou. Un vatman, șapcă, veston de postav cenușiu, țeapăn ca o statuie. Vivi

apasă pedalele hotărât. Senzație plăcută. Roțile pe asfaltul acoperit de frunze. El de-a lungul vitrinelor. El sub cerul mov-cenușiu. El sub fulgii primei zăpezi din acea iarnă. El singur în noapte, ceva kitsch. El e o umbră, o fulgurare. Bucarest by night! anunță un banner în intersecție. Abia a trecut de miezul nopții.

Așa a început enigmatică aventura a fotografului Vivi Lazăr. Era de Sf. Nicolae când a pornit prima dată cu bicicleta prin oraș. A străbătut la întâmplare străzile pustii. S-a oprit lângă un parc, sub zidurile albe ale unei vile cu ferestre întunecate. A trecut o patrulă a poliției. A salutat-o, a descălecat abia după ce s-a depărtat. Și-a aprins o țigară, câștiga ceva timp, cât să observe locul. A cercetat atent să nu fie camere video în zonă. A identificat de vinerea trecută un SUV negru, aidoma cu cel care-l storcise de caldarâm pe Zgaibă. Poate chiar acela. Lucios, scânteind negru sub un felinar. Vivi s-a apropiat. Nu avea emoții. A scos fără zgomot canistra din teșcherea. Avea nevoie de fix 8 secunde. A răsuцит dopul, s-a lipit de caroserie, a vărsat conținutul. A împrăștiat benzina deasupra rezervorului. Avea imaginea în câteva planșe de manual. A tras bricheta din buzunar și a deschis-o. A pus iute foc. A durat 12 secunde să se aprindă. A așteptat calm să se ridice vâlvătaia, a privit-o concentrat, ca în copilăria lui, când se lăsa fascinat de foc. L-ar fi privit ore-ntregi. S-a retras cinci pași, a scos Leica, a tras reflex. Mașina ardea foarte frumos. A durat 7 minute până a căutat din priviri bicicleta, a ridicat-o din iarbă. S-a suit în șa, a clinchenit soneria, salut. A apăsat pedala și a dispărut în noapte. A lăsat mașina la trotuar, arzând. Ce noapte!

Încurajat că nu vine Poliția să-l aresteze, a repetat figura când nu rătăcea prin provincie și nu era confiscat de vizite oficiale, de conferințe de presă, de proteste sindicale. Cum era liber, hălăduia prin cartierele selecte ale Bucureștiului. Alerga de-a lungul străzilor străjuite de vile burgheze. Ochea un SUV

negru, îl fixa, îi nota marca, adresa și numărul, făcea fotografii tactactac. Cerceta locul, se asigura că nu risca nimic. Se ferea de bodigarzii firmelor de pază, de polițai, de vecinii cu denunțurile lor. Venea câteva nopți la rând, fix la unu după miezul nopții. Verifica dacă nu exista vreo mișcare suspectă. Încheia pregătirile după 4-5 raiduri. Nu apărea doar nopțile. Și ziua uneori, ca să dea nas în nas cu proprietarul, să-l salute ironic, să zică săru-mânușițele grasei lui neveste, să se joace un minut cu copiii lui, să curteze menajera. Nota minuțios în blocnotes tot ce vedea și auzea. Când în fine se hotăra să acționeze, dispărea din circuit câteva zile. Agenția foto care îi dădea de lucru nu-l găsea nicăieri. Nu răspundea la telefon, nici la soneria de acasă. De altfel, nimeni habar n-avea unde locuia de fapt. Era personajul cel mai discret și șters de pe lume. Ducea o existență subterană care îi făcea plăcere.

În ziua hotărâtă scotea bicicleta din magazie. O demonta, așeza piesele în ordine pe o pătură. Curăța minuțios, ungea cu vaselină, lanțul, torpedoul, spițele... Repara ce era de reparat. Umfla cauciucurile cu pompa. Prepara minuțios ustensiile de care avea nevoie. Le aranja după tipic. Umplea canistra cu benzină, verifica bricheta. Avea și una de rezervă. Înghesuia Leica în teșcherea, lua un aparat în plus în caz că. Se așeza turcește pe podea și se gândea ce avea de făcut. Întindea hărțiile unde schițase zona, privea atent fotografiile trase în prealabil la locul ales. Privea imaginile de la ultimele incendieri, lua aminte. Măsura cu ceasul, calcula pașii, fixa distanțele, memora detaliile. Stabilea scenariul B, neprevăzutul. Când termina totul, făcea un duș. Îl uita dracul sub jetul rece/fierbinte. Se ștergea îndelung cu un prosop mare de plajă. Se primenea cu haine curate scoase de la spălătoria din colț în ziua aia, reiații, adidașii, tricoul, puloverul, hanoracul. Se refugia

preț de câteva minute la mormântul lui Zgaibă și îi povestea pe-ndelete ce va face în noaptea care urma. Era un omagiu pentru câine.

Pornea ca un vânător după pradă. Când ajungea la adresă proptea bicicleta de un copac. Scotea canistra cu benzină. Răsucea capacul de plastic. Se apropia prudent, o turna peste caroserie. Minuțios, cu mișcări bine repetate. Cu nervii întinși la maximum, atent să zărească o umbră care s-ar apropia, să observe orice intrus, să audă pași. Dacă totul era zeiss, scotea tacticos bricheta. O mânuia extrem de încet. Se apropia de caroserie și o aprindea bucuros. Obținea o flăcără care se târa mai întâi, apoi se ridica brusc în aerul nopții. Era clipa când scotea Leica și trăgea fotografii – din toate pozițiile. Poza și bicicleta lăsată în apropiere. Atent să dispară dacă ieșea vreun insomniac și alarma cartierul. Asta a fost la început. După un timp i-a dispărut teama. După primele 10-12 mașini incendiate, prin februarie-martie, a început să acționeze din reflex. S-a transformat într-un ritual, o ceremonie cu tabieturi și mișcări identice, trecuse pe pilot automat. Același număr de minute, o noapte semnăna cu cealaltă, fără niciun amănunt lipsă sau în plus.

Se întorcea acasă fluierând, se întindea pe patul cazon, tare, se învelea cu pătura, era foarte aspră. Cu mâinile sub cap, adormea într-o secundă, ca un copil. Când se dezmeticea, spre prânz, își făcea cafeaua pe aragaz. Trăgea apoi o țigară privind strada prin luminator. De acolo văzuse cum sfârșise bietul Zgaibă. Printa pozele și le agăța în agrafe. Le privea toată după-amiaza. 4x4 negru incendiat. 4x4 făcut cenușă. 4x4 morman de fiare carbonizate. 4x4 parbriz, oglindă. 4x4 prim-plan. Când se sătura de privit, cobora scările în fugă. Se ducea în fundul curții, dincolo de magazia de vechituri, să îi povestească în șoaptă lui Zgaibă cum petrecuse noaptea din urmă, prin ce primejdii trecuse, despre

emoții. Mulțumit de ofrandă, depunea pe mormânt fotografiile ultimului SUV incendiat.

În iarna când a început scrierea acestei minunate cronici – în noaptea de Sf. Nicolae, cum a scris Zoe Firescu la gazetă –, trei onorabili concetățeni și-au găsit mașinile făcute scrum, deși parcaseră regulamentar în fața vilelor lor arătoase. Acoperite de zăpadă, niște schelete metalice carbonizate. Douăsprezece rânduri, un paragraf, coloana a 3-a, la pagina 5, foto. A fost primul incident de acest tip. Nu se întâmplase mare lucru, era un fapt divers – ținea de rubrica pe care o scria ea joia. Acum, trebuia să umple cu întâmplări haioase, tragicomice, pitorești spațiul tipografic dat ei în grijă de Porfiriță Zaț, Șefu', zis și domnul Haț. Așa că știrea i-a picat la țanc. Șabadabada, nimic mai pervers decât un fapt divers! – sloganul ei favorit. Șeful a spus că nu face de a-ntâia, dar la a cincea e OK. Să dea o știre cu puțin sos, 5 rânduri. Ea își amintea bine ziua pentru că tot atunci a venit un viscol și i-a blocat pe toți în redacție. Unii au avut norocul să plece mai devreme, ea a trebuit să se resemneze. Pleca mereu ultima. A ațipit într-un fotoliu până au intrat salvatorii pe fereastră și au descarcerat-o. Sinistrata a primit ceai fierbinte de la popota garnizoanei. A ajuns acasă în Rahova/Sebastian într-o utilitară de pompieri roșie, culoarea ei favorită, anunțată de sirene, lumini, claxon, nașpa. Ningea tare și puștii mahalalei s-au strâns să admire măgăoia roșie. Liftul nu mergea, a urcat cu papornițele pe scări până la etajul 5. Își adusese acasă de citit niște dosare, plus cumpărăturile. Nu a fost chiar o fericire.

Nu a mai ieșit din casă o vreme. A stat la calculator. În rest a privit zile și nopți urgia de afară din ap. 43, et. 5. Două camere lângă lift, pe stânga. Făcea zgomot toată noaptea. Era bucuroasă,

Îl auzea pe patron numai prin telefon. Șeful forfotea departe de ea. Nu putea să-l sufere. Redacția *Aurorii* se găsea pe un trotuar aglomerat de pe bd. Elisabeta, lângă Cișmigiu. Sub ferestrele gazetei se găseau un parter de buticuri, un cinematograf scos din uz, un sexy-shop și birtul lui Cati Popeasca, în colț, mereu aglomerat. Găzduia o lume pestriță cu jurnaliști, interlopi, funcționari, târfe, agenți camuflați, polițai, samsari, gură-cască periculoși pentru că denunțau tot ce auzeau cui plătea.

Două săptămâni a căzut zăpada fără întrerupere – de la Sf. Nicolae până-n Ajunul Crăciunului, a notat cronicarul. Nino-soarea nu s-a oprit un ceas, aerul nu se mai putea respira, se îngheța. Te bătea peste ochi, te împiedica să mergi. La Bellu și la Gara de Nord, în Obor. Tramvaietele au rămas blocate în nămeți. Armata a cărat provizii în mahalale. Câini au murit degerați. Ca și mulți oameni. Cădeau din picioare prin stații de tramvai, în gurile de metrou, în prăvălii. Infarct, atac cerebral, înghețați bocnă – homeleșii mai ales. Deodată, orașul s-a umplut de spectre. Lumea s-a ales cu un milion de statui de zăpadă. Celălalt milion de bucureșteni a rămas închis în locuințe să privească prin ferestre nebunia de afară. S-a tăiat apa, nu se mai spăla nimeni, că nu avea cu ce. Orașul s-a împuțit. Nu-și mai potolea nimeni setea. Țevile scoteau din ziduri un scârțâit sinistru. Trebuia să topești zăpada, s-o fierbi. Fiind infestată, era mai bine să te abții. Caloriferele au rămas reci, frig de minus 20 de grade. Nu mai găseai pe nicăieri alimente. Cum closetele nu mai funcționau, orașul s-a umplut de un miros puternic. Dacă privești harta, gubernia Valahia avea în mijloc o latrină – Bucureștiul. Zăpada ajungea până la streășină. Lumea care se aventura afară din case circula pe deasupra. Credeai că vin din cer. O populație de heruvimi și de îngeri, de vampiri și vârcolaci, de păsări exotice, ca-ntr-o halucinație. Pricăjitele

taxiuri n-au mai ieșit din garaje. Autobuzele au rămas blocate prin stații, pe trasee, cu ușile trase, cu șoferii bocnă la volan privind orbi prin parbrizele acoperite de gheață. Uneori prin nămeți se mai auzea clinchenitul unui tramvai, dar era o iluzie. Și cine auzea? Toate sunetele încetaseră, iar despre urechi ce să zicem!? Deveniseră vinete și casante, la cel mai mic zgomot cădeau de pe căpățâni. Zgomot însemnând inclusiv un fulg care se lăsa pe pervaz. S-au trimis blindate pe bulevarde, dar nu au reușit să răzbească în cartierele mărginașe, atât de dens cădea ninsoarea. Au fost trimise coloane lungi cu pături militare, spirt medicinal, canistre cu apă, gaz, pesmeți, medicamente contra degerăturilor, chibrituri, butelii de aragaz, cutii cu supă, conserve de carne, lapte și pâini. Părea că zăpada era viscolită de palele unei mori uriașe care măcina nimicul. Bucureștiul nu se mai vedea din avion, luminile lui pieriseră în nămeții Bărăganului. Haitele de lupi intrau în mahalale să caute hrană. Îi găseai în spatele blocurilor, prin stațiile de tramvai, în intersecții rătăcind orbi. Estimp câinii s-au sălbăticit. Șuieratul dement al vântului a trimis la balamuc destui dintre ai noștri. Era ceva insuportabil, v-o spune cronicarul nostru. Și era frig frig frig. Dacă ieșeau din casă înțepeneai instantaneu. Trebuia să vină un vecin să cioplească gheața cu dalta să te scape din strânsoare. Asta numai dacă ți-era rudă bună și nu te pizmuia. Unii au făcut-o cerând bani în schimb. Dacă se întunecase, mergeau înaintea ta cu un felinar. Costa un sutar bani peșin. Viscolul te năucea. Câțiva au avut ghinion – au fost jefuiți prin ganguri, pe uliți, în casa scărilor. S-au descoperit cadavre acoperite de mușgai – vinete, cenușii, depinde de cauza morții. Poliția a dispărut pe o vreme așa câinească. Pentru un timp, aici a fost orașul nimănu, spre mirarea cronicarului.

Oh, Doamne și s-a întâmplat minunea – în seara de Ajun n-a mai nins. Nu mai spera nimeni că scăpăm vreodată de urgie.

Ningea, ninge continuu de la Potop, a scris cronicarul. Nimeni nu-și imagina cum este să nu ningă. Din cauza frigului lumea își pierduse memoria, uitase cum îi chema pe copii. Nenorocirea a încetat pentru că se năștea Isus. Patriarhia cu popii ei a înălțat rugăciuni și mulțumiri prin toate bisericile. Un calm nefiresc s-a instalat peste lumea agitată a Bucureștilor, peste ce mai rămăsese din ea după viscolul siberian din acel decembrie furibund. S-au ridicat șapte elicoptere să împrăștie cu elicea împuțiciunea care potopise orașul. Când s-au retras spre Băneasa, îți țiuiau urechile de atâta liniște. Se auzea doar scârțâitul săniilor pe zăpada înghețată, tropotul cailor și clopoței de la găturile lor. Tramvaiele scrâșnind în curbă, clopotelele din biserici, scârțâitul zăpezii sub tălpi, sirenele chemând proletarii în halele industriale. Prin martie zăpada aia murdară a început să se topească și să se scurgă prin canale. Mirosul de căcat a dispărut abia în Săptămâna Luminată, când ne pregăteam – după un post lung – să Îl răstignim pe Isus și să primim fericiti lumina Lui.

Ceva mai devreme au fost găsite mașinile incendiate, 4x4, negre, conform raport DGP/14/02. Mâzgă, orașul urât, cenușiu. Noaptea auzeai susurul zăpezii topite. În zori descopereai că nămeții care baricadau trotuarele au pierdut din volum și înălțime. Fenomenul a durat o săptămână încheiată. Potrivit primelor date obținute, în afara pagubelor materiale, incidentul cu cele trei mormane de fiare contorsionate, foste SUV-uri făloase, nu s-a soldat cu victime omenești. Numai dracu' știe cum se întâmplase. După declanșarea urgiei siberiene, Administrația nu mai ținuse cont. Așa încât Poliția nu a mai consemnat întâmplările din oraș după Sfântul Nicolae și nu a mai raportat la Minister, deși uzanțele o cereau. Totul era o vraiaște. Adresele unde s-au înregistrat mașinile incendiate erau, citez conform

raport, p. 17, în Șoseaua Kiseleff, la Grădina Botanică, în cartierul Ioanid lângă o ambasadă. Fapta fusese comisă de o mână criminală sau de o bandă. Era vremea când ne-au potopit ninsoarea și viscolul. De Ajun se bea mult, lumea primește colindătorii, onorează bradul împodobit. Bucureșteanul ce să facă!? Din plictis, din stenahorie și lingoare, din invidie, de sictir, dă foc mașinii vecinului. Mai ales dacă e una scumpă, neagră, cu aer ministerial. Îi trebuie puțină distracție după un an prost. Și ce an nu e prost în acest colț de lume!? Un aspect curios al acestei istorii este că n-au ars niște rable, jucării second-hand. Făptașul a incendiat un BMW ultimul tip, un Mercedes, un Land Rover, negre toate. Prin cartierele selecte bântuia un maniac, o godzilla, frankenstein? Mulți nebuni pe lumea asta! Era un rebel sau niște teroriști!? Cumva un grup de anarhiști!? Ce erau autorii mârșaviei care operau după lăsarea nopții în mândra noastră de Gubernie!? Cine-și lua revanșa!? Contra cui, suflete!? Bez, exista un chichirez în această întâmplare. În decembrie–ianuarie gazeta de mare tiraj *Aurora* l-a tratat ca pe un simplu fapt divers. O nimica toată.

Nefericiții păgubași s-au plâns la Poliție. De ce nu țineți în garaj asemenea scumpături, domnilor!? au fost întrebați. Li s-a cerut să scrie ce/cum s-a întâmplat pe o foaie A4. Plus numărul mașinii, adresa, proveniența. Să completeze un formular, cu foto a mașinii dacă au. Uite, domnule, când s-a găsit piromanul să dea foc!? De Sfintele Sărbători! a exclamat generalul Adam în fața unui conclav de ofițeri strâns să petreacă la minister cu vin fiert și șorici pârlit și tăiat mărunț. Între Crăciun și Anul Nou nu există destui polițiști pentru câte nenorociri se petrec. Este vremea sinuciderilor, a disparițiilor, a infidelităților și a omorurilor. Vremea trădării, a concupiscentei, a denunțurilor și a mârșaviilor. Toate relele se întâmplă într-un interval de

câteva zile și nopți, când nimeni nu este la capătul celălalt al firului. Un ghișeu a preluat plângerile tuturor înlăcrimaților. Le-a dat numere de ordine, le-a pus în dosare vineții, le-a depus conform regulamentului în fișet și a uitat de ele. Poliția se ocupă de omoruri, jafuri, tâlhării, de infracțiuni grave, nu de fleacuri cum ar fi incendierea unui SUV. În acele zile nu găseai pe nimeni în sediu. Discutăm abia după sărbători, a zis gradatul unui petent care-l săcăia. Era chiar ultimul rămas în sediul Poliției din strada Eforie. S-a ajuns la ministru, fără vreun rezultat. Excelența sa dispăruse undeva în magnifica Transilvanie pentru o tăiere de porc cu socrii și călugărițele de la o mănăstire din apropiere. Până la Bobotează 8 SUV-uri ca smoala au ars. Țin minte pentru că în acea zi prea fericitul patriarh a aruncat crucea în Dâmbovița, la Podul Senatului. A fost găsită în acel an de un soldat de la UM 04537, aflat în permisie. Se spera că sărbătoarea creștină îl va opri pe piroman de la nelegiuri și că iarna aceea grozavă se va retrace, totuși, și un înger din cei mulți care s-au arătat în timpul ninsorii dintre Sf. Nicolae și Ajunul Crăciunului va coborî.

Povestea a devenit din februarie încolo extrem de serioasă, nu a mai fost un caraghioslâc, o fușeraie, o năzărire, cum se arătase la început. Măruntul fapt divers s-a transformat într-o complicată istorie. Cartierele unde opera piromanul au fost cuprinse de nevroză. Riveranii au format patrulă și umblau pe străzi bezmetici de cum se lăsa noaptea. Boala insomniei a făcut ravagii. Somnambuli pe acoperișuri, femei atacate prin ganguri, gemuri sparte de o piatră azvârlită din senin. Insomnia a populat Bucureștiul noaptea ca și ziua, a aglomerat bulevardele cu spectre. Lumea se strângea în malluri, în intersecții, în stații de metrou. Pândeau după gard, la ferestre, înarmată cu puști de vânătoare, cu sprayuri paralizante și bâte. Prețul unui garaj ajunsese

exorbitant. Băgai mâna adânc în buzunarele nădragilor, și tot degeaba. Nu se găsea un loc unde să-ți pui la adăpost mașina de furia nebunului, erai la mâna lui. Apărea pe neașteptate, turna benzină pe caroserie și haaarșt, cu bricheta. O vâlvătaie se aprindea în toiul nopții. Incendiul dura cca 40 de minute, conform raport Poliție, până când mașina se făcea scrum. Să fi fost un vagabond care se încălzea astfel în acea iarnă teribil de rece, cu ninsori apocaliptice, cu termometrul căzut la minus 20 de grade Celsius!? Sau necunoscutul voia să incendieze orașul!? Ce semne erau astea oare!? Pe cine îi cășunase!? Cu cine se răfuia piromanul!? Cum se face că dispare, fără să lase vreo urmă la locul faptei!? Venea prin aer și după ce dădea foc se ridica iar la cer!? Ce să înțeleagă Poliția!? Că există supranatural!? Asta contrazicea tot ce învățase polițaiul nostru. Cumva în oraș vin și pleacă îngerii ca pasagerii în gară!? De ce îngerii și nu draci, Doamne iartă-mă! Circulau zvonuri despre animale fantastice care și-ar fi făcut apariția. Zăpada se retrăsese, cerul era curat ca lacrima. Iarna a rămas în curând o amintire urâtă. Observatorul astronomic nu a prins în lentile nicio făptură cerească. Și cum rămâne cu făptașul neprins!? De ce nu este arestat!? Dacă era mâna Poliției în povestea cu incendiile!? V-ați întrebat!? A serviciilor, a guvernului!? Cineva conspira ca să bage zâzanie, să isterizeze lumea, să dea Bucureștiului aspectul unui azil psihiatric. Cine știe!? Cum de rămânea făptașul neîncătușat – iată marea întrebare a acestei perioade, a notat fugar cronicarul. Numărul mașinilor incendiate a depășit 10 la mijlocul lunii ianuarie. Nu cumva făptașul avea informații despre metodele Poliției!? Dacă era un aranjament secret menit să schimbe lucrurile!? Guvernul se cam clătina. Poliția putea prin interpuși să incendieze mașinile unor inși suspectați că băgaseră mâna în bănet. Se băga spaima în profitori, în granguri,

în învârtiți. Așa se pare, circula un zvon. Se zicea că niște *vigilanti* au hotărât să pedepsească corupții, ca ripostă dată tribunalelor care îi lăsau să scape nepedepsiți. Așa a scris *Aurora* prin cunoștința noastră Zoe Firescu. Te pomenești că omul negru avea complici. I-o fi dat careva o listă neagră cu averile mari, cu SUV-uri scumpe, adrese, trasee, tot ce avea nevoie ca să-și practice neobișnuitul lui hobby de maniac fără pereche – incendierea mașinilor de lux. Se dădeau sentințe și de 10 ani pușcărie. Barosanii care posedau asemenea bolizi nu erau iubiți, am zice. Nu se omora nimeni după ei. Pizmuiți, da. Destui s-au bucurat – Nu îi căina tu! Nu le plânge de milă! Să le dea foc, n-are decât! Bine le face! Paranoia a cuprins cartierele selecte. Nasol să fii neputincios în fața cuiva necunoscut care îți incendiază limuzina de gașper. Pe bolidul cu care defilează mândru pe sub nasul vecinilor a cheltuit o avere. Că e BMW, Land Rover, Jeep sau Audi, ce o fi, de lux să fie! Să crape de invidie belferii! La sediul Poliției din Eforie domnea o stare de spirit deplorabilă. Toți, polițai și păgubiți, l-ar fi linșat pe acel piroman aflat în libertate. Rău a ajuns Bucureștiul ăsta netrebnic! a scris Zoe Firescu în colțul ei de pagină, *Aurora*, pagina 5, stânga jos, acolo unde o găsești în fiecare zi lăsată de la Dumnezeu.

Ca zeiță a faptului divers, Zoe Firescu scotocea prin gunoaie, strângea chiștoace, deplângea animalele abandonate. Terenul ei de vânătoare era viața cotidiană, mărunțișul ei. O pasionau fleacurile, poveștile sentimentale. Se ocupa de chestiile care nu contau. Nici nu le observai dacă nu aveai ochiul exersat pentru amănunte. Ea bifa răbdătoare nevestele părăsite, număra ultimele cabine telefonice vandalizate și mâzgălelele din closetele publice. În Gara de Nord, pe un peron cu ochii pe ceas, nota

întârzierile trenurilor. Veghea târgile aduse la Urgență, pândeă cine vine și cine pleacă la Otopeni. Nu e o ocupație acătării, de gazetar mărunț pus să scrie despre nimicuri. De la o vreme *Aurora* se ocupa de câinii vagabonzi, pentru ea era o înălțare în grad. Cum făcea nu știu, dar lumea îi citea poveștile, mai ales din ziua când un copil a fost sfâșiat de o haită în timpul unei recreații. S-a întâmplat că au sărit să înșface sandvișul în curtea școlii 46 din Pantelimon. Copilul s-a speriat, a dat să fugă. Când au venit supraveghetorul și învățătoarea din elevul din clasa întâia B rămăsese un morman de carne. Nimeni nu văzuse scena, maidanezii dispăruseră dincolo de gardul de beton. Copilul însângerat a murit în ambulanță. S-a declanșat isteria. Oricum, la București se înnebunește dintr-un fleac, din nimic chiar. Acum că exista și un motiv serios, orașul a devenit un balamuc cu acte în regulă. În acele zile puteai ucide un câine fără să dai socoteală, era suficient un ciomag în cap, o doză de otrăvă, un pneu peste șira spinării. Nimeni nu avea ce să zică. Prin mahalale maidanezii erau detestați. S-a pornit campania de exterminare pe considerentul că totul era din vina lor. Băteau străzile, atacau bătrâni, copiii și infirmi. Umpluseră orașul de turbare cu boturile lor pline de bale. Trebuie nimiciti! a precizat ucazul preaslăvitei noastre Administrații. Zoe Firescu s-a apucat harnică de scris. Notele ei aveau miez. În isteria generală, găsea lesne subiecte cu care să inflameze imaginația cititorilor. Șeful *Aurorii*, domnul Porfiriță Zaț, a fost extrem de mulțumit. Faptul divers era în fine citit. Articolașele le publica fără semnătură, nu dorea să se expună mai mult decât strictul necesar. Se trăgeau tiraje peste rând, ceea ce îl făcea fericit pe patron. Detesta câinii pentru că îi era o frică grozavă de ei de când un dulău îi sfâșiasse nădragii în trista lui copilărie. Trăsese o spaimă care l-a marcat pentru tot restul bravei lui vieți.

S-a întâmplat în vremea apusă a Războiului Rece. Campaniile din Coreea, generalul McArthur, plus dispariția lui Stalin care ne-a lăsat orfani. Ce vremuri! Dacă acum ar fi fost după el, Bucureștiul trebuia curățat de câinii vagabonzi într-o singură noapte. Înecați în Dunăre până la unul, în afară de Kiki, cockerul nevستی-sii, mic zeu adorat.

Te înștiințez, cititorule, că în această cronică ne ocupăm îndeosebi de Zoe Firescu. O vom însoți prin jechoșenia nesfârșită a Bucureștilor. O privim cu lupa, îi adunăm scamele de pe rever, spunem nerozii pe seama ei, o bârfim. E miștocuță, pe gustul nostru, o tipă dată-n Paște. Zic să începem povestea în seara când a plecat din redacție înlăcrimată, ca o sfântă ce era. De când cu câinii vagabonzi suferea pentru o cauză. Cum îi era firea, adora binele, i se devota fără răgaz, era posedată de har. Binele o rodea ca o boală rușinoasă. Acest aspect al sufletului ei neprihănit a aruncat-o în tragedia care urmează. A orbit-o și a făcut-o praf. Dar în seara aceea, nimic nu prevestea ce avea să se întâmple pe parcursul unui singur an. Ajunsă acasă și-a încălzit la cuptorul cu microunde o felie de pizza, ultima, a extras din frigider o doză de cola, tot ultima. Era ca drogată din cauza oboselii. După ce a halit pizza și a băut cola, s-a aruncat pe canapea, click, a deschis PC-ul – un hârb. Puteai să-l folosești ca fier de călcat sau ca râșniță de cafea. Avea de transmis mesaje urgente pentru salvarea omenirii. Nu mai rezista, răbdarea ei față de patronul ziarului, domnul Porfiriță Zaț, era pe sfârșite. O persecuta și va protesta în scris și oral. Acest capitalist odios o storcea ca pe rufă. Sclavă, trudea înlănțuită la gazeta *Aurora* pentru că n-avea încotro. Se lăsa făcută zdrențe și răbda, n-avea chef s-o arunce în stradă și s-o ajungă facturile din urmă. Ce șomeră jalnică ar fi! S-ar apuca să facă trotuarul,

s-ar oferi cui s-ar nimeri. Era o meserie mai onorabilă decât scrisul la gazeta unde înghițea tot rahatul fără să zică nici păs. S-a hotărât – clar, se va arunca pe fereastră după ce va înghiți 100 de barbiturice. Mai întâi însă își va băga capu-n cuptor să-și umple plămâni cu monoxid de carbon. După ce își va tăia venele cu lama în cadă. Ar mai fi un scenariu – să se su-grume cu șnurul de la perdea, eventual să ia otravă de șoareci, se găsește, 4,50 lei la prăvălia din colț. Când vor sparge polițaii ușa, et. 5 ap. 43, Zoe Firescu va fi deja binemersi în Rai, vorbind cu Sisoe, Bebe Scheau și domnul Porfirie Zaț. Chestia na-soală era că ea pleca pe lumea cealaltă, iar dușmanii rămâneau loco să se distreze, ceea ce, să fim sinceri, nu-i convenea. Așa că, fato dragă, dă-o dracu' de sinucidere, mai bine îți fixezi privirea căprui pe monitor, să vezi ce mai furnicăresc blogherii, feisbuciștii, insomniacii. Ți-ai găsit! Să piară Zoe a noastră!? Ei, aș! Drac mort ai văzut!?

Cititorule, faptele depănate în paginile acestei cronici au început un an mai devreme, înainte de incendierile de po-mină care au dat atât de lucru presei, poliției și agenților aflați la pândă prin gări, hoteluri și birturi. S-a întâmplat ca un cățel, Zgaibă, să fie călcat de un SUV negru, dispărut în neant de la locul accidentului. Mai precis, a fost când lumea Bucureștiului a dat primele semne de nebunie, în aprilie trecut, exact în ziua când s-a cerut oficial exterminarea câinilor vagabonzi. Trăiam încă vremurile fericite când nimeni nu auzise ceva despre mașini incendiate, istorie care a înnebunit urbea noastră. Ajungem și acolo. Cronicarul nu va ezita să înfățișeze faptele exact cum s-au întâmplat, deși nu e ușor să descrii scene de nebunie colectivă. E istoria încurcată a unei perioade tulburi. Era încă epoca aceea calmă când nicio mașină nu fusese găsită arsă.

Era un anotimp splendid. Verdele intens nu te lăsa să privești vegetația, închideai ochii înlăcrimați cum erau. Mergeai ca orbetele pe trotuare. Era Săptămâna luminată când s-a lansat oficial campania „Niciun câine pe stradă!”. Cam de atunci s-au produs întâmplările narate în cronica noastră. Îndată ce în mahalale au năvălit hingherii cu șbیلturile. Cei cărora le pasă, după cum suna comunicatul Asociației „Apărați animalele” și al grupului civic „O lume mai bună”, s-au opus vehement carnagiului. Cu banere, marșuri de protest, pichetări, scrisori de protest, happening-uri și graffiti. Un grup a blocat trotuarul chiar vizavi de Primărie și a fost nevoie de intervenția jandarmilor. I-au târât pe scandalagii în rigole, apoi i-au cărat în arest cu ducele. Le-a făcut un nume pentru că televiziunile au prezentat tărășenia seara la știri. Nemernicul de primar a dat un comunicat belicos amenințând cu represalii, amenzi usturătoare și tribunale. Declarația sa a fost însoțită de imagini TV explicite și de un banner mare alb în fundal, pe care scria – Jos! Într-o secvență o vedem pe Zoe Firescu strigând unui mascat de pe trotuarul unde fusese trântită la pământ, ca-n filmele cu teroriști, Huooo! Era o față a medaliei. Cealaltă – destui au cerut să fie trecuți câinii prin mașina de tocat, făcuți săpun de rufe, expuși cu mațele la vedere în vitrinele de pe marile bulevarde. Să vadă lumea și să ia aminte. Alții au spus că este mai bine să fie atârnați în cârlige la Abator, donați eventual studenților să învețe anatomia și fiziologia pe acele hoituri. S-a cerut să fie eliminați câinii vagabonzi de pe străzi, să nu mai calce lumea în căcași, să nu mai sperie pe nimeni, să nu mai facă infarct bietul om. Nimeni să nu mai fie atacat când se întoarce acasă stors de vlagă de la fabrică. Să nu își mai înfigă colții în carnea lor fragedă, să contamineze de turbare trecătorii pașnici. Serviciul medical orașenesc a prezentat statistici cu bătrâne mutilate și copii desfigurați. Numărul victimelor crescuse-ntr-un an cu 35 de

procente. Așadar, s-a dat ordin să fie uciși neîntârziat câinii! (conform raport 443/b/65). Ordinul era pe cât de sec și cinic, pe atât de ferm. Cine predă un animal mort, primește recompensă. Se plătea pe buletin la CEC, la Administrația financiară sau la Ecarisaj. Din blana ultimului câine jupuit se va croi o pereche de mănuși, care va fi oferită premiu la tombola de Anul Nou. Participă numai voluntarii cu măcar 10 exemplare capturate. S-a vorbit de instituirea unei decorații pe care o va înmâna domnul Primar. Era limpede pentru toți că urmau să se producă mari prefaceri. Câinii vor fi recenzați și lichidați până la unul, ca prim pas al campaniei „București – oraș european”. Turbați și neturbați, șontorogi, maidanezi, chiori, fără o ureche, corcitură, de rasă, bolnavi, sănătoși, cățelandri, bătrâni răpciugoși, potâi și javre. Se știe că răspândesc boli, împut aerul, se răhănesc pe superbele noastre bulevarde. Ce priveliște – haitele de câini și cetele de hingheri cu sbilțurile pe urma lor! Bun subiect pentru tapiserii de Ev Mediu. Părea că bucureștenii nu se hotărau să intre în cinstitul secol XXI. Câinii sunt o mare pastose, o amenințare continuă. „La moarte!” se vedea mângălit pe ziduri în piața Matache, la Chibrit, lângă podul Constanța, la Mandravela, în Pantelimon, la Foișorul de foc – zone unde jehadul împotriva câinilor dădea deja rezultate. Mai târziu, prin mai-iunie s-au molipsit și alte mahalale – Oborul, Ferentarii, Gramont, Bellu și Filantropia. În vară, frenezia sângeroasă a cuprins întreg orașul. Vremea toridă învăpăiase imaginația. Omul obișnuit s-a dedat la violențe și cruzimi de nedescris, fapt fără precedent în întortocheata noastră istorie. Fără nebunia din acel an, cronica de față nu s-ar fi scris.

„Suntem pe granița bătrânului nostru continent – scria cu rezon editorialistul Bebe Scheau în *Aurora* – aici este Europa – ca întotdeauna, *Meine Herren und Damen*. Din păcate,

străinii sunt neplăcut impresionați de mulțimea de câini. S-au înregistrat cazuri tragice când unii au fost mușcați în ciuda pașaportului și a mirosului occidental. Destui au zăcut prin spitalele noastre, tratați cu 24 de injecții antitetanos în burtă, unii au murit în urma rănilor cauzate de mușcăturile câinilor fără stăpân. Patrupedele nu fac distincție în prostia lor între un băștinaș, pe care ai voie să îl sfășii, chiar să îi iei viața, și un străin, de care nu ai voie să te atingi, conform HCM /57/1998. Iată încă un motiv serios de a fi stârpiți – maidanezii micșorează nepermis gloria urbei noastre, după cum a declarat generalul Adam, ministrul adjunct de Interne, pentru agenția NewsPress. Câinii sunt un rău mai mare decât ciuma. În București, capitala guberniei noastre Valahia, câinii sunt mai numeroși decât oamenii. Contribuabilul este un animal domestic care trăiește pe lângă cotețele lor. Așa de rău am ajuns! Pe scurt, s-a decis să fie exterminați până la unul, folosind toate metodele, a declarat generalul Adam la conferința de presă. Hotărârea a făcut fericiți pe cei dornici să dea frâu liber instinctelor criminale. Mulți doresc să vadă sângele șiroind pe caldarâmul orașului nostru iubit. Să iasă în stradă să crape țeasta unuia și să rămână nepedepsiți. Să rupă cu ciomagul șira spinării unei javre. Să pună otravă în casa scărilor unde și-au găsit culcuș trei căței abia fătați. Să storcească cu pneurile câinele aventurat pe carosabil. Să ucizi, ah, ce bucurie! E o experiență care trebuie neapărat trăită. Dacă n-ai cum să-ți omori vecinul detestat, omoară-i măcar câinele – e sufletul lui! Va suferi pierderea ca un câine. Din nefericire, unii indivizi, certați cu morala și legea, i-au ascuns pe unde au nimerit ca să nu fie capturați de hingheri. Credeți că maidanezii presimt ce îi așteaptă, ca la om, de pildă!? Se tem că sfârșitul este aproape!? Au și ei Viață de Apoi populată de haite, cu adăposturi și maidane unde vagabondează fericiți!? Ce urmează după

eutanasierea cu șocuri electrice, cu cuțitul în beregată, cu injecția letală în venă, cu lațul pe grumaz, cu otrava!?

Firește, lumea Bucureștiului s-a împărțit în două tabere – 1) apărătorii câinilor și 2) dușmanii lor declarați. Am ajuns să ne detestăm intens, să fim dezbinați, să vrem moartea unul celuilalt. Vecine, ce frumos ți-ar sta atârnat într-un ștreang! Rupt în bucăți, cu ochii scoși, eviscerat, tranșat cu fierăstrăul, plutind pe Dâmbovița, mort-copt! Ce priveliște! Resentimentele au cuprins mahalalele. Pe la Gara de Est, la Cuțitul de Argint, în Bariera Vergului, pe Dudești, în Obor, la Văcărești, pretutindeni. Nici așa nu ne iubeam, dar în acele zile și nopți a intrat dihononia rău de tot și nu a mai ieșit până azi. Bucureșteanului nu îi trebuie prea multe sictiruri ca să-și deteste aproapele și să-i vrea răul. E de ajuns un zvon, un brânci, un nimic.”

Zoe a tăiat articolul cu foarfeca, l-a băgat în clasorul ei, unde ținea tot ce voia să recitească. Nu ajungea niciodată s-o facă, din lipsă de timp. Era și o uitucă. Îl admira pe Bebe Scheau, scria mișto, deși omul era total nesuferit.

Seara târziu s-a ținut o ședință mare în care au vorbit de li s-au albăstrit limbuțele alea de vipere, subțiri și veninoase. Bebe Scheau a adus pe surse o informație de te îmbolnăveai. Îi plăcea teribil să impresioneze pupezele, pricăjiții, pe Șefu' îndeosebi. Se nasolește treaba, a zis peltic. A raportat despre un zvon de speriat. Pe scurt, Marele Incendiator, cum îl poreclise presa pe cel care dăduse foc unor mașini în cartierul cel mai select, era amestecat într-o poveste aiuritoare. „Face comerț cu organe. Parteneri sunt caizi din mafia rusească. Vând/cumpără fificați, spline, inimi, ochi, maduvă, oase. Ca să șteargă urmele, piromanul dă foc mașinilor cu care transportă marfa. Într-unul din SUV-uri s-a descoperit săptămâna trecută un cadavru.” „De

câine!?” a întrebat Zoe curioasă. „Jumate om/jumate câine!” a răspuns Bebe Scheau. „Nene, mașinile incendiate înnebunesc suflarea bucureșteană mai ceva ca o exorcizare. Se vorbea de una efectuată într-o biserică neidentificată. Se scoteau dracii dintr-un păgubit. Mașina lui fusese incendiată și respectivul zicea că e posedat de Satana.” „Mă rog, dacă ăsta e un subiect!” a mătăit Zoe, care avea un dinte contra lui. „Ne facem de cacao dacă publicăm o asemenea prostie”. I-a taxat ea. „Cățea!” a venit replica lui. „Și tu ce ești? Câinele e prea nobil...”. „Pace-pace între două dobitoace!” a fonfăit Zaț. „Cine mai scrie ca pe vremuri!?” „Nimenea!” „Vezi!? Ne-a strivit online-ul și teve-ul.” „Zoe, ce dacă e fals! a zis Zaț împăciuitor. Aduce cititori!? Dacă snoava e bună, se publică! Noi inventăm realitatea, nu ea pe noi!” Bebe Scheau a triumfat, Zoe s-a făcut verde-mov și și-a înghițit dumaticatul. Nu putea să-l sufere. „Zoico, decât să-l plictisim pe cititor cu adevărul, mai bine-l încântăm cu o minciună”, a punctat Zaț.

În redacția *Aurorii* atmosferă încinsă. Șeful scotea roto-coale de fum din havană și se holba cu ochi lui bleu, apoși, ieșiți din orbite. A catadicsit – „Oamenii înnebunesc!? Ce ziceți?... Negreșit. Dar orașele!?” a făcut mulțumit. Hăhăieli, îmbrîn-celi, coate, şușoteli, țâțait din vârful buzelor. Îi plăcea să facă pe filosoful, dar cu cârcotașii din redacție nu prea ținea figura, erau versați și unși cu toate alifiile. Șefu' era un politruc bun de gură. Nu avea presă bună nici la propriii lui angajați. Dar îl știau de frică, îi ținea din scurt și îi plătea. Un șef adevărat, jupân, soarele de pe cer. Să ascuți cum îl lua răsul când emitea sentințe cu glasul lui găjâit de fumător înrăit. „Da, Șefu', și orașele înnebunesc. Ca Bucureștiul acum!” a mătăit Zoe. Zaț a fixat-o cu privirea lui de otravă. O ochise că picotea cu privirea pe ferestra de unde se vedea bulevardul acoperit de zăpadă. După

Bobotează venise înghețul și zidurile sticleau. Lumina cădea oblic, întinzând umbre rogvaiv pe fațadele cenușii. Peisajul era un poliedru care scânteia rece, fosforescent în înserare. La asta se uita Zoe și nu la Șefu', așa cum ar fi trebuit. Uzanțele o cereau. Încălca astfel una din nenumăratele axiome care circulau prin redacție. 1. Șefu-i șef! Dar să nu lungim vorba, măgăreața a căzut tocmai pe ea. Va trebui să scrie despre mașinile incendiate, am încheiat citatul. Cazurile s-au înmulțit fără ca toanta de Poliție să îl prindă pe făptaș. Când a ars prima mașină, pe un viscol siberian, hai, treacă-meargă, ea a dat o notă simplă la Fapt Divers, p. 5. Incendierile au continuat în acea iarnă și din februarie încolo au ajuns în pagina întâi, spre hazul răutăcios al bucureșteanului. A apărut o puzderie de bancuri veninoase, zvonuri halucinante, bârfe subțiri.

Din acea seară Zoe Firescu avea o ocupație în plus, mașinile incendiate. După ce terfelise Poliția, alarmase lumea, făcuse statistici cu câini morți, babe și copii hărțuiți. Cititorul s-a bucurat. Știți specia – hahaleră, miștocar, obrăznicătură, al dracului. Povestea a ajuns populară la chioșcurile de ziare poate și pentru că în presă bântuia după Anul Nou plictisul. Nu găseai nimic de citit. Gubernia noastră hiberna. Niciun adulter, niciun ministru demis, niciun scandal, nicio afacere de corupție. Niciun interlop în cătușe, niciun senator în patru labe, fotografiat pe când vomita beat-chior, păzit de șofer. Ce vremuri, neneo! Acesta era climatul în care a apărut istoria cu mașinile incendiate, prea puțin verosimilă, dar reală. Trebuie să trăiască și gazetarii din ceva. Mai ales în vremuri grele ca astea. Nebunia a cuprins în egală măsură centrul și mahalaua, până la inelul de centură. Zoe Firescu – mereu temătoare și respectuoasă – a ezitat. Ea să scrie peste normă despre acele 4x4 negre care luau foc noaptea!? Dar ce, am înnebunit!? s-a mirat. Da! a grăit Șefu',

lăsând-o fără replică. Ai stil, pui sentiment. Tu ești cea mai potrivită. Aiurea! a mieunat ea scuturându-și zulufii. Ascultă, Zoe, povestea e super. Să-mi scrii așa – un damf de fum de trabuc a plesnit-o în nas – *marile torțe care se aprind în întuneric luminează bulevardele, înțelegi, e o chestie de magie. Demonii și vampirii au invadat Bucureștiul și aprind mașinile ca să încălzească noaptea, când e gerul mai ascuțit.* Zoe, cititorul cumpără ziarul numai dacă îl înfricoșezi. Așa să faci!

Din acea seară Zoe a trebuit sărăcuța să lucreze o normă în plus. Numai așa o mai lăsa Șefu' să scrie despre eutanasierii și sterilizări, despre hingherii și corupția din Administrație, despre vaccinuri, despre cazurile de turbare la om, să ia la refec Poliția, să persifleze mahării, să scrie prăpăstii despre acele vremuri tulburi. Dacă nu accepta, domnul Porfiriță Zaț pasa povestea lui Bebe Scheau, iar tu te ocupi exclusiv de piroman – născocirea de rahat care o plictisea de moarte. Dacă nu ar fi, nu s-ar povesti! Acestea sunt faptele, iubite cititor al acestei cronici de la începutul secolului. N-are dramă și nu aduce cititori. Șefu' îi lua caimacul exact când războiul dus de om împotriva câinilor devenise o epopee. Lumea bucureșteană se sfâșia ca într-o tragedie antică! Băftoasa Zoe se dădea în spectacol, era de panaramă. Deși storsese multe lacrimi cu câinii ei, Șeful o scotea din porție. Îi lua subiectul și-l dădea altcuiva mai de nădejde. Ea, sărăcuța, alerga bezmetică prin adăposturi mizere, prin locuri unde se protesta împotriva masacrării bietelor animale fără stăpân. Își risca pielea, se rățoia în colțul ei de pagină spre onor autorități. Scria zilnic despre miliardele care se învârteau în istoriile cu câini. Toți șmecherii se înfruptau. Pfiu, câți puneau botul! Își făcuse dușmani unul-și-unul! Mulți doreau s-o sfâșie, s-o ia în colți, să-i rupă un oscior, să-i ardă o smetie peste bot. Scria despre cadavrele părăsite pe trotuare cu burțile

pline de viermi și muște. Despre cetele de hingheri huiduite de prăvăliași și mahalagii, despre costul vaccinului antirabic și mulți bani negri, despre brava secție de chirurgie de la Urgență, unde zilnic se aducea măcar o victimă a acestor „bestii sângeroase care terorizau orașul”, cum scria rivala *Aurorii*, *Foaia urbană*. Numărul celor mușcați de câini ajunsese la 114 în ultimul trimestru. Simplul fapt stârnea o mare îngrijorare.

Iată câteva exemple culese de cronicar din gazeta *Aurora – care place tuturor*. ***Copilul B.G. de 9 ani, clasa a treia, a fost sfâșiat pe data de 26 martie, la 13.45, de trei câini vagabonzi de rasă metisă, pe strada General Berthelot, pe când se întorcea acasă de la școală, nesupravegheat de părinți. A ajuns la dispensarul din colț, str. Popa Tatu, unde s-a trecut la tratament antirabic, 12 injecții în burtă și a ieșit de sub pericol. Din păcate, conversația sa cu îngerul care l-a salvat nu a putut fi înregistrată pentru că s-a ars bateria. *** Un bătrân homeless, care trăia în Parcul Kiseleff, a fost înconjurat de o haită, la 14 aprilie, ora 23.52, în Săptămâna Luminată. A fost sfâșiat și a murit în condiții tragice. Doar iconița la care se ruga a rămas întreagă din acel morman de carne găsit de un polițai care își făcea rondul regulamentar. ***Un întârziat, domnul Magraonu Biță, a fost înconjurat la Piața Sudului, puțin după miezul nopții – a notat Zoe la rubrica fapt divers. Lucra schimbul trei și a fost făcut bucăți, fără cel mai mic zgomot, chiar în poarta atelierului unde lucra ca fochist. Din fericire, dată fiind apropierea cimitirului Bellu ceremonia funerară s-a consumat fără complicații. Dricul tras de patru cai semeți, fanfara, soborul de preoți s-au prezentat la înalt nivel. Un curcubeu a apărut deasupra cimitirului să omagieze dispărutul. ***La 2 mai a.c. o haită de câini care teroriza intersecția Dristor a atacat în stația de tramvai o domnișoară fără profesie și a desfigurat-o. Și de obraz avea

mare nevoie întrucât profesa curvia. A fost recunoscută odată cu constatarea decesului după dantură, conform radiografie Q/b 334. Nu mai zic ce a fost la Gara Filaret în deal. Lumea este sfătuită insistent să meargă însoțită, mai ales copiii, infirmii și bătrânii, să nu iasă din case după lăsarea întunericului, orașul fiind bântuit de haite de câini vagabonzi. Să nu frecven-teze locuri pustii, iar dacă sunt atacați să aibă un comportament prevenitor și pașnic, scria un comunicat al Administrației, re-produs integral de cotidianul *Aurora*.

Zoe Firescu nu pleca niciodată de la redacție înainte de lă-sarea întunericului. Șefu' o ținea la birou ca pe o proastă. Așa și cu ședința de pomină despre cel care noaptea dădea foc unor mașini scumpe. Ajunsă acasă, a căzut pe canapea cu o felie de pizza și o cutie de cola, nu cu un amarez cum și-ar fi dorit. A zapat teveul în căutarea știrilor. I se confirma impresia că po-vestea cu câinii devenise deja isterie. Poporul, băftos, se înfier-bântase după faza cu copilul sfâșiat. Adrenalina urcase la cer, se auzea în toată Gubernia o hărmălaie de infern. Nu mai asculta nimeni pe nimeni. Urseau unii la alții ca nebunii, acuzau, stri-gau, plângeau, se rugau. Întâi fusese un zvon, o bârfă mică, o vrăjeală. Lumea a rămas calmă. Apoi, din nimic, a crescut toată nebunia. Cum s-au petrecut lucrurile deocamdată cronicarul ignoră. Cert este că s-a întins ca o pată de păcură din Grant în Știrbei Vodă, de la Academia Militară/Panduri, până-n Gramont, Lemaître și Mandravela. Zoe privea aiurită pe TV și citea on-line cum diverși se indignau, behăiau, scandau, grohăiau. Oficialii, experții, balabustele, pafariștii și chiombii. Se năpus-teau la microfoane, se scâlâmbăiau, lătrau unii la alții, se îm-pungeau în piept cu degetele – boante, slinoase, cu unghiile negre. Se deplângea soarta omenirii și a câinilor vagabonzi.